

hogy a magasabb dimenzióktól az alacsonyabb dimenziók felé mutatnak, földre húznak, ami pedig Örkénynél a hétköznapi elem, valamiféle konkrétum, amelyből elindul, az a spanyol és latin-amerikai egypercesnél sokszor éppen a végpont. Míg Örkény a konkrétból csinál absztraktot, a spanyol és latin-amerikai egyperces sokkal inkább az absztraktról csinál konkrétat. Végül míg Örkény szövegei adott tér-idő kontextusban mozognak, addig a spanyol nyelvű szövegek gyakran vagy az egyetemes kultúra elemeivel ope-

rálnak, vagy éppen hogy egy teljesen semleges tér-idő viszonyrendszert teremtenek.

Válogatásunkban az említett jellemzők mindegyikére találunk példát, bár természetesen vannak olyan szövegek is, amelyek ellenállnak az általánosításnak és nem illeszthetők semmilyen kategóriába. Az összeállítás legtöbb szerzőjének most jelenik meg először szövege magyar fordításban, kivéve Julia Otxoát, akinek a közelmúltban jelent meg kötete a Patak Könyvek Spanyol Elbeszélők sorozatában. A

szövegeket nagyrészt a következő három antológiából válogattuk: *Por favor, sea breve.* (Páginas de espuma, Madrid, 2001.), *Escritos disconformes, nuevos modelos de lectura* (Ediciones Universidad de Salamanca, 2004.), *De mil amores*, (Thule Ediciones, 2005.).

Azokat a szövegeket, amelyek nem ezekből az antológiákból származnak, a szerzők bocsátották rendelkezésünkre, amiért ezúton is szeretnénk köszönetet mondani.

Bakucz Dóra

JOSÉ ANGEL BARRUECO

Nyár

Az a szőke lány, akit nyáron mindig megcsodálok a falu strandján, maga a nyár nekem, testestül-copfostul, szempillái közt a zivatar, hajában a napfény, barna nyakkivágása paradicsomi partokat ígér, nevetése csobogás. Tekintetében tizenöt év, kettővel kevesebb, mint az enyém.

Csak figyelem, de nem merek szólni hozzá, és halasztgatom évről évre a bemutatkozást, míg egy nap észre nem veszem, hogy pocakot eresztettem, a hajam cserben hagyta a fejtetóm, a feleségem féltékeny pillantásokat vet rám, a gyerekek észrevétlen nőttek fel melletttem, egyre több a kötelesség, bár a kocsit kényelmes részletekben törlesztem, és mikor a levegőben már érezni lehet, hogy közel a szeptember, és eltesszük a nyári holmit jövőre, csak a visszatérésre gondolok, és hogy újra elmerüljek a vízben a szőke lány tekintete előtt, hogy legalább ő, az én örök nyaram legyen tudatában, hogy létezem, és neki én vagyok a tél, és már soha nem lehetünk szeretők.

Proust fordítva

Az ifjú, miközben unottan várta, mikor örököl végre nagyanyjától, aki csak nem akart sírba szállni, piskótát mártott a teába. Szerette volna felfedni a múltat, ahogy azt a Proust-regényben olvasta. De ahogy a szájába vette és megízlelte, szorongani kezdett, mert világosan

látta, hogy közel a vég. Miután majdnem szívszélhűdést kapott, remek gondolata támadt.

Melegen ajánlotta a nagymamának, kóstolja csak meg a kitűnő piskótát. Egy falatka, magyarázta, a legszebb múltba vezet vissza minket. Aztán felhőrpintette a maradék teát az eredményt várva. És csak várt mosolyogva.

Élet a színpadon

A gyerekszínész már lelépett a színről. Miközben a szerepét játszotta, megtörték a viszontagságok, a háborúk, a meghíusult álmok, a betegségek, a lehetetlen kalandok és az elvesztegetett szerelmek, semmivé lett, mint az olajcsepp az óceánban. A közönség, a komédia istene, egyes hőstetteit megjutalmazta, másokért büntetést mért rá. A dráma végén a megöregedett, időrágta férfi a színpadról az előtérbe lépett, ahol a nézőtér fényei távozásra szólították fel. Emlékeiben élt még a rózsás taps és a szív, melyet egy színésznő aláírása sebzett fel, mint egy könyvet, és ez a két bizonyosság elég volt: mégis megérte a darabot végigjátszani.

Cserhádi Éva fordításai

José Angel Barrueco (1972) író, újságíró, számos regény, novelláskötet és mikromese szerzője.